

anti

1/08

ANTI 1/08

PÄÄTOIMITTAJA

Maija Lumme

TAITTO

Maija Lumme
Markus Wikholm

TOIMITUSKUNTA

Eveliina Hakulinen
Anna Heinonen
Laura Hult
Kaisa Immonen
Ulla Immonen
Marko Juutinen
Juha Katainen
Liisa Kulta
Matti Marin
Anni Mäkelä
Maria Mäki-Hakola
Minna-Liisa Nurmilaakso
Reetta Paunonen
Ilkka Tiensuu

YHTEYSTIEDOT

Anti-lehti/ Iltakoulu Ry
Politiikantutkimuksen laitos
PL 607, 33101 Tampere
anti@uta.fi

KUSTANTAJA

Iltakoulu Ry

PAINOPAikka

Juvenes Print

Tässä Numerossa

Pääkirjoitus

3

4

Nostalgia trippi
Punayliopistoon

Bipolaarinen
Fuksitalvi

8

10

Jokihaaran
Ykkönen

Projektina
Hyvä Olo

14

15

Ruokaisa
Rakkaustarina

Seppo, Ike,
Virpi ja Juha

18

20

AJ-lehtiä
Kaukomailta

Hypähtelyä
ja YK

22

PÄÄKIRJOITUS

Mihin Iltakoulua tarvitaan?

Kuulin vuoden alussa ainejärjestön jäsenistöstä supatusta siitä, etteivät kaikki ole ensinnäkään sitä mieltä, että tällaista lehteä tarvittaisiin. Onhan se tavallaan loukkaavaa, että näin ajatellaan, olemmehan kuitenkin nähneet runsaasti vaivaa lehden ilmestymisen eteen. Mikäli Iltakoulun hallitus poikkeuksellisesti päättäisi, ettei ainejärjestömme lehteä tarvitse, toimintamme nykyisellään tietysti lakkaisi.

Mutta millaisin mittarein tarpeellisuutta mitataan? Onko hyödyllisyys lopultakaan se tärkein olemassaolon kriteeri? Kuinka tarpeellisia esimerkiksi ainejärjestön järjestemät tenttisaunat ovat? Eivätkö opiskelijamme omatoimisesti pysty nauttimaan toistensa seurasta ja alkoholista (vai alkoholista ja toistensa seurasta), pitääkö ihan todella ainejärjestön näin holhota jäseniään? Ja pitäisikö palautejärjestelmää ainejärjestön sisällä kehittää? Onhan vähän hölmöä, että ainoa kritiikki mitä toiminnasta saa, on puskaradion kautta kuultua, eikä edes kovin rakentavaa. Kehuminen on ymmärrettävästi helpompaa henkilökohtaisestikin.

Kysymys on tietysti erilaisten asioiden arvottamisesta. Nautin itsekin Iltakoulun yhteisistä tapahtumista, sallinette kuitenkin lievän provokaation. Olen varma, että ainejärjestömme toiminnasta olisi mahdollista karsia pois melkoisen paljon ”sektoreita”, jos toiminta haluttaisiin minimoida hyödyn perustein. Ainoastaan opiskelun kannalta hyödylliset palveluthan riittäisivät hyvin.

Bileet eivät suinkaan ole välttämättömiä, vaikka monien mielestä varmaankin parasta antia. Varsinkin parin ensimmäisen vuoden iltakoululaisia erilaisissa iltamissa näkee massoittain, sittemmin menoajalta tuntuu monella rauhoittuvan. Onneksi, sillä opiskelun kannaltahan juhliminen voi olla haitallista, hirvittävässä krapulassa kun syleillään todennäköisesti vessanpönttöä eikä tenttikirjoja. Opiskelijan pitää myös rentoutua, mutta opintoja ajatellen suosittelisin enemmän terveellisempiä vaihtoehtoja. Iltakoulu onneksi myös liikuttaa jäseniään ja joskus, vaikkakin harvakseltaan, kokoaa retkikunnan kulttuuriseikkailulle.

Ainejärjestölle ei tee hyvää ottaa toimintatapoja annettuina, silloin tällöin voi aivan hyvin miettiä, millainen toiminta on tärkeää ja mitä voitaisiin jättää tekemättä. Mekään Antissa emme ole täydellisiä ja risut, kirvelystä huolimatta, ovat yhtä tervetulleita, kuin ruusutkin. Anti on koko minun opiskelija- ja Anti- aikani saanut olla rauhassa hallituslaisten komentelulta. Pitäisikö virallisen Iltakoulun näkyä enemmän Antissa? Tulisiko hallituslaisten raportoida tekemisiään ainejärjestölehdessä vai ovatko sähköpostilistat nopeudessaan kuitenkin parempia? Mikäli hallituksen kokous joskus meinaa jäädä tynäksi, miettikääpä näitä asioita. Hyviä kysymyksiä keskustelua inspiroimaan löytyy esimerkiksi Ulla Immosen jutusta sivulta 20.

Totean lopuksi vielä, että kyllä Iltakoulua ja Antia tarvitaan. Edellistä yhdistämään meitä opiskelijoita tässä kylmässä maailmassa ja jälkimmäistä dokumentoimaan ainutlaatuista, joskin vain hetkellistä lämpöä ja yhteishenkeä, jonka ainejärjestötoiminta parhaimmillaan saa aikaiseksi. Liisa Kultra tapasi pari entistä iltakoululaista, joiden muisteloista voit lukea sivulta 4. Heidän puheessaan kuultaa edelleenkin lämpö ainejärjestöämme ja myös ainejärjestölehteämme kohtaan. Tuona aikana opiskelijapolitiikka oli melkoisesti näkyvämpää, mutta jos luet uuden hallituksen esittelyn sivuilta huomaat, että kyllä sitä tekemisen meininkiä on tämänkin päivän iltakoululaisissa. Tekemisen meininkiä ja iloa opiskeluun vuodelle 2008,

Maija

Valokeilassa

Punaisen Yliopiston Kasvatit

Palataanpa ajassa vuoteen 1973, jolloin valtio-oppia opiskeltiin Tampereella yliopistossa osoitteessa Lapintie 4, Iltakoulun jäsenmaksu oli kolme markkaa ja Päätalon alakuppila oli paksun tupakansavun peitossa. Muutaman vuosikymmenen taakse meidät vie kaksi Iltakoulun alumnia ja entistä antilaista, joita allekirjoittaneella oli kunnia haastatella Tampere-talon kahvilassa eräänä sateisena päivänä.

Liisa Kulta

"Anti – osa demokraattista rintamaa"

Sukunsa ensimmäisenä yliopisto-opiskelijana **Auli Korhonen** (silloin **Laine**) aloitti opintonsa syksyllä 1973. Pääaine oli yleinen valtio-oppi ja sivuaineina muun muassa lehdistö- ja tiedotusoppi, kunnallispoliitiikka ja julkishallinto. Samaan aikaan yliopisto-opinnot aloitti myös **Tapio Kuure**, jonka pääaine oli niin ikään yleinen valtio-oppi.

"Julkishallinto oli silloin uusi oppiaine ja kovassa huudossa", kertoo Kuure. Julkishallinnon lisäksi Kuure opiskeli sivuaineinaan muun muassa sosiologiaa. Paitsi ahkeria opiskelijoita, haastattelemani alumnit olivat myös aktiiveja opiskelijatoiminnassa. Iltakoulu oli ensimmäinen tuttavuus uusille opiskelijoille yliopistoon tullessaan. Ainejärjestömme oli hädin tuskin vielä leikki-iässään, mutta toiminta oli jo kovassa vauhdissa. Korhonen sai heti ensimmäisenä opiskeluvuotenaan vastuulleen taloudenhoitajan pestin, ja lisäksi oli mukana pr-valiokunnassa. Vetävän nimen takaa löytyy Anti-lehden tekeminen, jonka päätoimittajana Kuure toimi. Korhonen toi haastatteluun mukaansa vinon pinon vanhoja Anteja, jotka hän ystävällisesti lahjoitti Iltakoululle. Tenttikirjat saivat levähtää, sillä sain käsiini todellisia aarteita. Muutamia sitaatteja kyseisistä lehdistä olen kylvänyt tekstiin, mutta lehtiin kannattaa tutustua tarkemminkin, kiinnostuneet kääntyköön puoleeni.

Yhdessä **Hannu Niemisen** kanssa Korhonen ja Kuure muodostivat parin vuoden ajan Antin ytimen, joka vastasi lehden tekemisestä. Kirjoittajina toimivat toki myös muut opiskelijat. Ja kun tässä yhteydessä puhutaan lehden tekemisestä, kyse on aidosta käsitöistä. Jutut kirjoitettiin kirjoituskoneella liuskoille, jotka sitten kopioitiin. Käytössä oli vahamonistuskone, jonka vahapinnalle kirjaimet ladottiin.

"Iltakoulun kokouksissa luotiin linjoja yhteiskunnallisiin kysymyksiin, ja nämä linjanvedot sitten julkaistiin Antissa. Kantavia teemoja olivat yleiset koulutuspoliittiset kysymykset, hallinnon uudistus ja tulopolitiikka", kertovat haastateltavat. Myös tämän päivän opiskelijoille tutut teemat, kuten opintoraha ja tutkinnonuudistus, olivat silloinkin tapetilla. Lehtien teko oli välillä ankaraakin taistelua ja asioista keskusteltiin kiivaasti. Myös Iltakoulun kokouksissa oli kiihkeä tunnelma, eikä mielipiteistä ollut puutetta. Tämän Antin kansikuva on Korhosen otos Iltakoulun vuosikokouksesta vuodelta 1974. Tarkkasilmäisimmät löytävät kuvasta tuttuja kasvoja... Iltakoululla on pitkät perinteet hyvien juhlien järjestäjänä. Erityisen lämpimästi haastateltavat muistelevat Domus-klubia, jossa ohjelmana oli muun muassa opiskelijoiden tekemiä sketsejä.

"Iltakoulun tärkein tehtävä oli kuitenkin prujujen lainaaminen opiskelijoille ja opintoneuvonta", kerto-

vat alumnit. Prujut olivat siis tenttikirjoista tehtyjä tiivistelmiä. Kirjoja ei ollut kaikkien saatavilla, joten kirjan lukeneet tekivät muistiinpanoja ja niistä kirjoitettiin tiivistelmiä kaikkien opiskelijoiden käyttöön. Selaillessani vanhoja Anteja, löytyy opintoneuvoja **Timo "Pilli" Mäkisen** (kansikuvassa käsi pystyssä oleva mies etualalla) huomautus opiskelijoille: "Mitenkäs olisi, hyvät iltakoululaiset, jospa penkoisitte hiukan kirjahyllyjänne ja löydön tehtyänne palauttaisitte ne prujut, jotka ovat viikkoa kauemmin pölyttyneet hyllyssänne. Minä sitten lasken hiukan sakkoja, mutta huutonsahan on aina maksettava". Huomatkaa iltakoululaiselle ominainen kielenkäyttö; tiukkaa, mutta ehdottoman korrektia sanailua!

"Eteenpäin demokraattinen opiskelijaliike – eteenpäin Iltakoulu"

Siirtyessäni kyselemään tarkemmin opiskelijapolitiikasta, jännitän muuttuuko tunnelma vaivautuneeksi ja alkaako "se nyt oli sellainen vaihe" – selittely, johon on julkisuudessa totuttu. Mutta ei, haastateltavat alumnit ovat ihailtavan avoimia kertoessaan puoluetoiminnastaan opiskeluajallaan. Auli Korhonen toimi Tampereen Sosiaalidemokraattinen Opiskelijajyhdistyksen, TASY: n ja Tapio Kuure Tampereen yliopiston marxilaiset ryhmät, TYMR: n toiminnassa. Kuure toimi myös TYMR: n puheenjohtajana. Molemmat olivat ryhmiensä ehdokkaana myös edustajistovaaleissa, mutta kumpikaan ei päässyt läpi. Tamy: n hallituksen toiminnassa molemmat olivat kuitenkin mukana, Korhonen kansainvälisellä ja Kuure koulutus- ja tiedepoliittikan sektorilla. Anekdoottina kerrottakoon, että haastateltavieni arvio tuolloisten edustajistovaalien äänestysprosentista on 70–80%. Tietämättömille tiedoksi että vastaava prosentti tämän syksyn edarivaaleissa oli hieman alle 25 %.

"Kun uudet opiskelijat tulivat syksyllä yliopistoon, oli eri poliittiset ryhmät vastassa heitä jakamalla omia lappusiaan", kertoo Kuure. Edustajistovaalejakin käytiin näyttävästi, eikä mainontaa rajoitettu kuten nykyään.

Iltakoululaisten puoluepoliittisuudesta Kuure kertoo enemmistön olleen vasemmistolaisia ja keskustalaisia. "Liituraiaporukkaa tapasi SYL:n tapahtumissa. Kokoomuslaiset pukeutuivat liituraiapukuihin ja taistolaiset tweed-pukuihin", kuvailee Kuure.

Haastateltavani muistelevat että ilmapiiri Poliittikan tutkimuksen laitoksella oli mukava. Vaikka henkilökunnan poliittiset linjat saattoivat olla jyrkästi erilaisia kuin opiskelijoiden, ei tämä häirinnyt heidän välisiä suhteita. Kuure kertoo että **Tatu Vanhanen** otti kantaa asioihin ja oli hyvä luennoitsija, vaikkeivät

mielipiteet aivan yksiin menneetkään. Korhonen taas kehuu **Olavi Borgin** olleen värikäs ja välitön graduohjaaja.

"Chilen kansa ei ole yksin"

Vuonna 1973 Chilessä tapahtui vallankaappaus, joka oli suuri tapaus myös opiskelijapiireissä. "Vaikka vasemmisto oli hajanainen ja kaikesta kiisteltiin, huoli Chilen tilanteesta yhdisti meitä. Kaikki olivat **Allenden** takana", muistelee Korhonen. Tällöin Suomi-Chile – seuran toiminta oli aktiivista ja Antin numerossa 3/74 jäseniä kerrotaan olevan jopa 20 000. Saman vuoden muissakin numeroissa Chile on paljon esillä. Kansissa on kuvia chileläisistä mielenosoittajista ja poliittisista vangeista. Sotilasjuntan julmista teoista kerrottiin tarkasti ja Iltakoululaisia kehoitettiin osallistumaan "taloudellisen tuen keräämiseen Chilen kansalle".

Kansainvälisyys oli osa opiskelijaliikettä jo 1970-luvulla. Latinalaista Amerikkaa seurattiin tiiviisti, mutta vielä enemmän näkyvyyttä sai Neuvostoliitto. Antin sivuilla kehoitetaan suorasanaisesti liittymään Suomi-Neuvostoliitto – seuran ja kerrotaan muun muassa Neuvostoliiton uusimmista rauhanaloitteista (1/77). Kansainvälisyyden hengessä Tamy: n jaostot tekivät vierailuja eri maihin. Korhonenkin kertoo olleensa Tamy: ssa toimiessaan muutaman viikon matkalla Kiovassa.

"Silloin ei ollut nykyisenkaltaista opiskelijavaihtoa, joten tällaiset matkat olivat tärkeitä. Ne olivat del-

egaatioiden välisiä vierailuja, joissa oli paljon keskustelua ja kovia pirskeitä." Vastaavia vierailuja tehtiin myös muun muassa Puolaan. Vastavuoroisesti kohdekaupungeista saapui delegaatio Tampereelle.

Haastateltavani ovat ehdottomasti sitä mieltä, että aktiivisuus opiskelijatoiminnassa on auttanut esimerkiksi työelämässä ja ylipäättään maailman hahmottamisessa. Toiminnassa tulivat tutuiksi vallankäytön mekanismit ja järjestötason organisoituminen. Kaikki opiskelijat eivät suinkaan osallistuneet opiskelijatoimintaan 70-luvullakaan. Tehokkaat uraohjukset eivät siis ole pelkästään meidän aikamme ilmiö, vaikka haastateltavat uskovatkin tänä päivänä heitä olevan huomattavasti enemmän. He korostavat että työelämä kuitenkin palkitsi harvoin nopean ja yksipuolisen tutkinnon suorittanutta. Opiskelijatoimintaa ei siis tehty opintojen kustannukselta. Tapio Kuure korostaakin että heidän aikanaan opiskelijoilla oli korkea työmoraali.

"Viikonloppuisin voitiin juhlia rankastikin, mutta viikolla opiskeltiin." Viikolla naukailevia jopa hie-
man oudoksuttiin ja oltiin huolestuneita moisesta toiminnasta. Olisikohan meillä jotakin opittavaa vanhemman polven iltakoululaisilta?

Entä sitten työelämä?

Opiskeluaikanaan Auli Korhonen pääsi toimittajan äitiyslomasijaiseksi Tekstiilialan työväen liittoon, TEVA: an. Sijaisuuksia tuli lisää ja työtehtävät laajenivat. Työpaikka vakinaistettiin ja TEVA:n sulautuessa SAK:n Korhonen jatkoi työtään siellä projektipäällikkönä. Nykyinen titteli on koordinaattori-suunnittelija, ja työtehtäviin kuuluu muun muassa rakennerahaston ja maahanmuuttajien parissa toimiminen. Tapio Kuure on toiminut tutkimusapulaisena kriminaalihuollolla ja ollut muun muassa opettajana sosiaalialan opistossa. Erinäisten vaiheiden jälkeen, Kuure on viime ajat tehnyt nuorisotutkimusta ja toiminut yhteistyössä mm. opetusministeriön kanssa työnantajansa Pikasos Oy:n (Sosiaalialan osaamiskeskus Kanta-Hämeessä, Pirkanmaalla ja Satakunnassa) kautta. Kuure on myös

Tapio Kuure - Aikansa Anti-aktiivi

Korhonen muistelee lämmöllä laitoksen ilmapiiriä

dosenttina Tampereen yliopistossa.

Molemmat haastateltavani ovat silminnähden tyytyväisiä työhönsä. Työtehtävät ovat olleet mielenkiintoisia ja työnantajat ovat antaneet hyvät mahdollisuudet kouluttautumiseen. Korhonen kertoo työhönsä kuuluvan paljon myös kansainvälisiä tehtäviä, erilaisissa valmisteluryhmissä toimimista sekä asiantuntijatehtäviä. Tutkijan työstä haaveilevalle Kuure korostaa kärsivällisyyden tärkeyttä. Heti yliopistosta valmistumisen jälkeen voi olla vaikeaa, ja työpaikkoja pitää itse osata luoda. Kuure kritisoi rankasti Suomessa vallitsevaa pääkaupunkikeskeisyyttä, ja korostaa muiden aluekeskusten, kuten Tampereen ja Oulun merkitystä, vastineena metropoli-arroganssille. Tästä hyvänä esimerkkinä Korhonen kertoo itse asuvansa Tampereella ja työskentelevänsä Helsingissä. Junailu kahden kaupungin välillä ei ole ihannetilanne, mutta oikealla asenteella selviää.

Oli nautinnollista seurata, miten lämminhenkisesti haastateltavani muistelivat yhdessä opiskeluaikojaan ja selailivat tekemiään Anteja. Hetkeksi he pysähtyivät tarkastelemaan erään numeron kannessa olevaa kuvaa mielenosoituksesta. Keskustellessaan siitä, mitä kuvassa olevat nuoret nykyään tekevät, puheessa vilahtelevat työnantajat kuten Suomen Pankki ja Stakes. Ilmeisesti muutkin kuin haastattelemani alumnit ovat sijoittuneet kohtalaisesti työelämässä... Sekä Korhonen, että Kuure korostavat valtio-opin olevan hyvä pääaine. He kehottavat kiinnittämään huomioita sivuaineiden valintaan ja käyttämään hyväksi opiskelijavaihtoa.

”Laaja yleissivistys ja ennakkoluulottomuus auttavat työelämässä. Paitsi vieraan, myös oman kulttuurin tuntemuksella on merkitystä maailmalla. Kielten opiskelu, vaikka vain harrastelutasolla on todella tärkeää”, muistuttavat alumnit.

On helppo uskoa, että haastateltavat puhuvat omasta kokemuksestaan. He ovat ylpeitä omasta alastaan, tuntuvat tasapainoisilta ja onnellisen oloisilta. Opintojensa alussa olevalle työelämä näyttäytyy usein ahdistavan kiireisenä maailmana, jossa tehokkuus kiilaa jatkuvasti inhimillisyyden edelle. Näköjään työelämästä voi kuitenkin selvitä ja siitä voi jopa nauttia!

”Solidaarisuuttasi tarvitaan”

En mahda mitään haastattelun nostattamalle nostalgiaan tunteelle, joka saa tämän ajan näyttämään jotenkin hampaattomalta. Ikään kuin meillä ei olisi tarvetta olla mitään mieltä yhteiskunnallisista asioista, tai ainakaan puhua niistä julkisesti. Eikö esimerkiksi se, että huomattava osa opiskelijoista elää köyhyysrajan alapuolella ole tarpeeksi suuri syy vähän älähtää? Tyydymme osaamme ja opiskelemme ahkerasti, mutta ajattelemmeko enää itse? Emme voi kutsua itseämme yhteiskuntatieteilijöiksi, jos vain juoksemme päättömästi luontosalista toiseen ja luemme sokeasti tenttikirjoja. Kyseenalaistammeko lainkaan kirjojen sisältöä tai saatikka koko kirjojen kuulumista opintovaatimuksiin? Antin numerossa 1/77 eräs opiskelija on huolissaan marxilaisen metodiopetuksen syrjään jäämisestä ja kritisoi rankasti vaatimuksissa olevia kirjoja. En väitä että kaikki opiskelijaliikkeen aktiivit 1970-luvullakaan olisivat pohtineet asioita monelta suunnalta, tai että opintovaatimuksissamme pitäisi olla enemmän marxilaista metodiopetusta. Minkään menneen ajan yliromantisointi ei ole hedelmällistä, mutta historiasta oppiminen kyllä. Väitän että ajassamme voisi olla edes ripaus enemmän solidaarisuutta, asennetta ja rohkeutta. Kukin valitkoon taistelunsa, kunhan pysyy itselleen rehellisenä ●

KIVAA! TYHMÄÄ.

Anna Heinonen

On kivaa kun saa itse päättää milloin opiskella mitään ja milloin valmistua. Joululomalla makasin sohvalla monta päivää sukeltaen Gérard Depardieun tulkitsen Monte Criston kreivin kiehtovaan maailmaan. Se latasi energiaa syksyn kuluttamaan kroppaani, mutta koska ruumiini täten jäi pois käytöstä, joutui pääni kuluttamaan ylimääräistä energiaa rullaamalla ajatusiaan normaalia nopeammin. Aloin tekemään Suunnitelmia. Yhtäkkiä olin varma, että tulen tekemään kaiken nopeammin – kuitenkin laadusta tinkimättä – ja saamaan tutkinnot valmiiksi siinä vaiheessa kun muut

vasta toipuvat Erasmus-vuodestaan. Ja sitten... mitä sitten? Suoraan Suunnitelman huipulta koitti raskas laskeutuminen sen seurauksiin, sittenhän on mentävä t-ö-i-h-i-n. Peruin Suunnitelman ja kehittelin uuden. Valmistun nopeammin kuin koskaan, ja ehdin opiskelemaan toisen tutkinnon! Mutta minkä? Muutama vuosi sitten päätetty tuleva kv-politiikan opiskelu piti johtopaikkansa loppuun asti, vaikka sen konkretisoituminen ottikin aikansa. Siinä sivussa kehitellyt suunnitelmat etnomusikologian ja

suomalais-ugrialaisten kielten (nenetsin alkeet, komin jatkokurssi!) opiskelusta eivät pärjänneet kilpailussa ja joutuivat julmasti työnnetyksi syrjään politiikan tieltä. En tahtoisi enää täysipäiväisen opiskelupaikan valinnan ja hakemisen kiroihiin. Lykkäsin Suunnitelmaa numero kaksi ja päätin täyttää lopun lomastani Monte Criston kreivin paperisella versiolla.

On tyhmää kun periaatteessa tuntuu olevansa vapaa tekemään mitä tahansa ja vastaamaan opinnoistaan ilman ulkopuolista puuttumista, mutta sitten on pakko tehdä virallinen paperi – opintosuunnitelma, jossa elämää on kuviteltava vuosien päähän. Tiedän toki, että suunnitelmia voi aina muuttaa ja ne varmasti muuttuvatkin, mutta en silti pidä ajatuksesta. Joskus tuntuu, että hyvällä tuurilla voi tietää, missä on ja mitä tekee seuraavassa kuussa, mutta sen jälkeen on jo mahdotonta sanoa. Usein elämä heittelee. En tahtoisi arkistoida jonnekin jopa muutaman vuoden mitaista elämäni suunniteltua kulkua, haluan säilyttää tilan yllätyksille. En tahdo, että se on siellä muistuttamassa, kuinka tässä kaikessa tulisi käydä, koska siinä ei kuitenkaan käy niin. Toivon kuitenkin käyvän niin, että jossakin vaiheessa se näyttää minulle rungon siitä, mitä täällä on tullut tehtyä ja todella toivon, että sitä luurankoa sittemmin katsellessa huomaan, että sen päälle kertyi lihaa, oikeaa elämää.

On kivaa kun käsite “akateeminen vapaus” on alkanut valottua. Syksyllä oli vaikea saada muodostettua minkäänlaista omaehtoista kuvaa ja mielipidettä siitä, oliko tämän opinahjomme kutsuminen kouluksi niin vakavaa, kuin se monien mielestä näytti olevan, sana osoittau-

“akateeminen vapaus on alkanut valottua. ”

tui lähinnä oivaksi keskustelun provokaatioksi. Olimme mielestäni lähestulkoon koulussa, peruskurssien luennoilla oli läsnäolopakko, ja tentteihin sai opetella ulkoa nimiä ja termejä. Oman lisänsä aiheuttivat kaikenlaiset tiedekunnan yhteiset opinnot. Tämä on sinänsä ymmärrettävää, vaaditaanhan tietenkin pohjaa ja perustietämystä asiasta kuin asiasta oman ajattelun tukemiseksi. Mutta kävinkö minä koulussa syksyllä? Kyllä kävin. Nyt kun pahimmasta peruspänttäyksestä on päästy eteenpäin, on viimeinkin koitaneet viikot, joiden kaltaisia odotan tämän opiskelun aikana olevan jatkossakin; mahdollisesti paljon hommaa, mutta pakko-osallistumisista vapaata aikaa, jolloin saa itse todella päättää opiskelutahdistaan ja siitä, mikä opiskelun arvoiselta tuntuu. Voinen ruveta käyttämään huoletta sanaa yliopisto.

Toisinaan on tyhmää kulkea päivästä päivään vain kodin ja yliopiston välillä. Jos asuu kosken itäisellä puolella, joinakin päivinä saa huomata, ettei ole ylittänyt siltaa aikoihin. Pahimmassa tapauksessa jopa rautatiesillan ylittäminen on jäänyt joksikin aikaa. Olo alkaa niinä päivinä olla jollakin epämääräisellä tavalla vainoharhainen ja panikoitunut. Kun syyn saa jonkun ajan kuluttua kohdennettua paikalleen, on ratkaisu helppo, joskin se vaatii jalkojen kulkusuunnan muutosta – keskustaan. On kivaa kun käy keskustassa, siellä on paljon ihmisiä, joiden naamat eivät ole tuttuja yliopiston käytäviltä. Jopa nuoria ihmisiä, täällähän oli niitä AMK:laisia, muistaakseni, ja joitain muitakin. Ja sama eksotiikka löytyy joka ikinen kerta, minähän asun kaupungissa, jossa on kauniita rakennuksia, museoita, taidenäyttelyitä ja elokuvate-

attereita. On muuten tyhmää, etteivät museot Suomessa ole ilmaisia opiskelijoille, kuten ne joissakin mantereemme maissa ovat.

On kivaa joskus huomata, kuinka omassa persoonallisuudessa tapahtuu kehitystä uusien ympäristöjen ja uusien ihmisten t a p a a m i s e n myötä. Eri-tyisen kivaa se on jos kehitys on myönteistä. Eri-tyisen kivaa se ei ole silloin, kun huomaa alkavansa sulkeutua maailmaan, jonka kieltä ymmärtävät vain siinä samassa oleilevat yksilöt. On vaikea pitää suutaan supussa ja olla pätemättä keskustelussa, jossa muuten asiaa puhuvalla ystävällä menee sekaisin WTO ja maailmanpankki, vaikka sillä ei varsinaisesti asian puolesta ole juurikaan merkitystä. Silloin joskus tuntuu, että snobismin loukku imaisee helposti syövereihinsä, vaikka varsinaisia meriittejä sinne pääsystä ei juuri ole kertynytkään. Pelkään tulevaisuudessa löytäväni itseni tilanteista, jossa istun sanaakaan sanomatta analysoimassa keskusteluja akateemiset silmäla-

“On vaikea pitää suutaan supussa ja olla pätemättä”

sini (ihan fyysisesti, miksei kuvainnollisestikin) päässäni. Entä jos tulee mahdolliseksi osallistua normaaleihin olut- tuopin äärellä käytyihin keskusteluihin? Entä jos vitseistä naurattavat ainoastaan ne, jotka noudattavat tuttua akateemisen maailman kaavaa? Luojan kiitos en ole opiskelemassa insinööriksi.

On tyhmää kun maito maksaa nyt kymmenisen senttiä enemmän kuin viime vuoden puolella. On järjettömän tyhmää olla näin järjettömän pienituloinen. Olen jossakin määrin häm-

mästynyt siitä tehottomuudesta, millä opiskelijat puolustavat omia etuuksiaan. Tässä maassa muiden köyhien, tulonsiirroilla elävien ääni on paljon kuuluvampi kuin opiskelijoiden, joilla asemansa “tulevaisuuden toivona”-puolesta ääni saat- taisi pitää sisällään jonkinlaista erityistä painoa. Suomalainen

“miten ylioppilaskunnat käyttävät mahdollisesta äänestään niin vähän...”

yliopistolaitos on tietysti ollut radikaali viimeksi joskus 1970-luvulla, joten perinteet sen suhteet ovat vuosikymmenten saatossa kadonneet. Minua kiinnostaa silti, miten ylioppilaskunnat käyttävät mahdollisesta äänestään niin vähän ja tyytyvät vaatimuksissaan niin pieneen (kuten opintorahan korotus, joka ei vastaa millään edes korotusten välillä tapahtunutta hintojen nousua), sillä menisin melkein vannomaan, että tämä tyhmyys nousee usein esiin lähes jokaisen opiskelijan mielessä. Samaten tuntuu, että kaikki ovat yhtä kyllästyneitä työntekoon opiskelun ohessa. On erikoista, että asia nousee niin vähän edes puheeksi valtakunnallisessa keskustelussa. On erikoista, että keskitymme jupisemaan hiljaa harmiamme, mutta emme koe tarpeelliseksi tehdä sille juuri mitään sen kummempaa.

Itsekseni jupisten taidan ryhtyä täyttämään HOPS-lomaketta ja pohtimaan tulevien vuosien suorittamisia. Täytän sen hammasta purren kuin itse Monte Cristo aikanaan kai- voi lusikalla tiensä vankilasta vapauteen. Sitten olen vapaa nauttimaan viimeinkin saapuvasta keväästä ja keksimään uusia Suunnitelmia tuhoamaan vanhat. Kun on vähän ollut tyhmää, on kiva entistä kivempaa. Vaikka vielä kivempaa olisi tietenkin, että olisi aina kivaa ●

Vallan kahvassa

Iltakoulun uusi hallitus tentattavana

Taas puhaltavat uudet tuulet Iltakoulussa. Marraskuussa valittu uusi, tiivistetty hallitus on päässyt vauhtiin ja vanha potkittu pois alta. ”Ministeri” Jokihaaran fuksipainotteinen kokoonpano on vielä virkeä ja intoa täynnä.

Anni Mäkelä & Maria Mäki-Hakola

Kysyimme Iltakoulun vastuuhahmoilta:

1. Nimesi, sivuaineesi ja vastualueesi hallituksessa sekä muut tarpeelliseksi kokemasi tiedot?
2. Miksi lähdit mukaan hallitukseen ja mitä odotat hallitusvuodelta?
3. Jos voisit muuttaa/ poistaa yhden epäkohdan Suomessa, mikä se olisi?
4. Luuranko kaapissasi?
5. Etsi kysymys, jonka haluat esittää hallitustoverillesi? (Arvoimme kysymykset vastaajille)

1. Markus Rätty, sivuaineet saksan kieli ja kulttuuri, kv- ja eurooppalainen oikeus. Vastuualueeni: varapuheenjohtaja, laitos- ja ulkosuhteet
2. Jo ennen Iltakouluun liittymistä ihailin kaukaa ainejärjestön aktiivisuutta. Syksy kv-politiikan fuksina vain vahvisti näkemystäni erittäin elinvoimaisesta opiskelijajärjestöstä, jonka

toiminnassa halusin ehdottomasti olla mukana. Odotan, että pidämme vanhat perinteet voimissaan ja onnistumme houkuttelemaan enemmän jäseniämme mukaan toimintaan.

3. Muuttaisin suomalaisen yhteiskunnan avoimemmaksi ja ulkomaalaismyönteisemmäksi.
4. Vietin lukioaikana kuukauden Ludvikassa, Taalainmaalla.
5. Iida kysyy: Tiedätkö mikä on liikuntapiirakka, ja mikäli tiedät, täytäkö sen asettamat suositukset? – En tiedä, mitä kaikkea siihen kuuluu, varmaan kestävyyttä, aerobista ja anaerobista harjoittelua yms. Itse tykkään pelata pallopelejä ja käydä lenkillä, joten en ehkä kaikkia piirakanpalasia nauti.

1. Niko, sivuaineena ömm... kunnallispolitiikka ja olen puheenjohtaja.
2. Näennäisestä vaikutusvalasta, pätemisen tarpeesta ja luonnollisesti poikkeuksellisen voimakkaasta altruismista johtuen. Odotan kuluva hallitusvuoden olevan yhtä täyteläinen pläjäys kuin mitä se oli viime vuonna.
3. Poistaisin kaikenpuolisen epätasa-arvon sekä Metsolat

tulisi näyttää uusintana Ylen kakkosella.

4. Olen malttamaton kalastaja.
5. Tiina kysyy: Mistä totuus löytyy? – Minusta, koska ainoa kerta, kun en ole osannut vastata kysymykseen, johtuu kysymyksen typeryydestä.

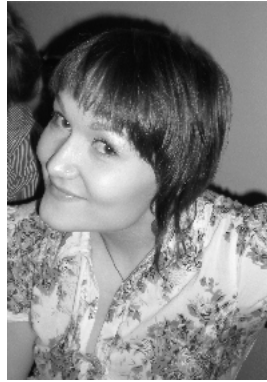

1. Minna Rantama, pääaineena kansainvälinen politiikka, sivuaineet vielä auki;) Sihteerin roolia näyttelen kokoonpanossa.
2. Lämpenin Iltakoululle heti ekalla opiskeluviikolla ja halusin imeytyä syvemmälle ainejärjestön syövereihin... Koin kutsumusta sihteerin hommaan sen jämäptin luonteen takia. Toisaalta siinä on hienoa sekin että voi tehdä vähän kai-

kkea mikä itseä kiinnostaa ja autella muita projekteissa. Odotan uuden oppimista ja pestiin kasvamista sekä tietysti hauskanpitoa!

3. Paha kysymys, paljon varmasti löytyisi muutettavaa. Eniten huolettaa varmaan ilmastonmuutos – sammuttakaa ne tietokoneet – tai se, että vanhempien sosiaaliekonominen tausta tuppaa siirtymään entistä enemmän lapsille niin kuin Yhdysvalloissa. Maksudiset yliopistot olisivat kyllä suuri harppaus tähän suuntaan.
4. Juusto iltakoulun postilaatikossa.
5. Markus W. kysyy: Jos saisit valita Markuksista, olisiko se Markus vai Markus? – Markus, valitsin nimen perusteella.

1. Reagoin nimeen Riina Kopola. Pääaineenani fukseilen kansainvälistä politiikkaa ja sivuaineena olen tässä aloitellut naistutkimusta sekä tiedotusoppia. Hallituksessa pestini on tutor- ja kulttuurivastaava.

2. Lähdin mukaan hallitus-toimintaan tietysti mielenkiinnosta. Olen aina ollut innolla mukana kaikessa yhteisöllisessä toiminnassa, mutta vastuutehtäviin en itseäni vielä ollut laittanut likoon, joten ajattelin, että nyt jos koskaan! Odotan kuluva haalituskauden tuovan kokemusta järjestötoiminnan "virallisesta" puolesta sekä hulluja tempauksia laidasta laitaan.

3. Noh, ainakin haluaisin poistaa ihmisten välisiä ennakoluuloja Pohjois- ja Etelä-Suomen välillä, sekä erityisesti kaupungin ja maaseudun ihmisten harhaluulot toisistaan ovat toisinaan aika yliampuvia.

4. Ajoin puoli vuotta katsastamattomalla autolla, jota yritettiin katsastaa uudestaan ja uudestaan monta kertaa, muttei se koskaan päässyt läpi.

5. Tuulia kysyy: Heikko kohtasi? – Lapaset, silloin kun ne lähtevät kädestä.

1. Tiina Nieminen, ympäristö- ja sopovastaava. Sydäntäni lähellä on siis ihmisten henkinen hyvinvointi ja maailman parantaminen. Olen intohimoinen ympäristöpolitiikan sivuainelukija ja siinä sivussa luen hieman hallintotiedettä. Mieleäni on kuitenkin avoin uusien sivuainekokeilujen kohtaan.

2. Vastasin kutsumukseeni. Toivon tulevan

hallitusvuoden kasvattavan minut paremmaksi ihmiseksi.

3. Friggin seesamin- ja auringonkukansiemenillä maustettuja riisikakkuja ei tuoda enää Suomeen, mutta Ruotsiin kylläkin. Friggs on saatettava edesvastuuseen!

4. Tarkkasilmäiset ovatkin ehkä saattaneet huomata, että hiuksissani on permanentti, joka tällä hetkellä muistuttaa lähinnä kiharahelvettiä. Back to the 80's!

5. Marjukka kysyy: Jos et opiskelisi tätä alaa, mitä haluaisit opiskella? – Meribiologiaa.

1. Marjukka Aho, pääaine kansainvälinen politiikka ja sivuaineina historia, ympäristöpolitiikka ja hallintotiede. Hallituksessa varainhankinta- ja ainejärjestötilavastaava. Sponsoreita kaivataan!

2. Lähdin mukaan hallitukseen varmaankin ensisijaisesti sen takia, että hommasta saa arvokasta työkokemusta ja se näyttää hyvältä CV:ssä. Ainakin yhtä tärkeää on kuitenkin yhdessäolo opiskelijakavereiden kanssa

sekä uudet kokemukset ja tuttavuudet.

3. Mielestäni Suomella menee kaiken kaikkiaan tosi hyvin ja tasa-arvoasiatkin pelaavat, vaikka jotkut saattavat ollakin aiheesta todella eri mieltä. Epäkohtia on kuitenkin monia. Tulevaisuuden menestymisen kannalta eräs tärkeimmistä muutostarpeista olisi ehdottomasti päätös ottaa Suomeen enemmän maahanmuuttajia. Suomi tarvitsee työvoimaa, ja onhan ne viralliset tilastotkin Suomen luvuista aika noloja.

4. Olen aika kiltti, joten pahoja luurankoja tuskin löytyy. Voin kuitenkin kertoa ainakin oksentaneeni Ruman miesten vessan lavuaariin (ja totta kai vessa oli täynnä miehiä tuolloin). Asiat hoidettuani en kuitenkaan jäänyt paikalle hengaamaan.

5. Markus R. kysyy: Jos sinun olisi pakko hakea ammattikouluun, mille linjalle hakisit? – Kauppikseen, jos olisi pakko.

1. Tuulia Karjalainen tai mieluummin Tupu, julkisoikeus ja erilaiset epämääräiset kokeilut, rahastonhoitaja

2. Minun on pakko sotkeentua joka asiaan, koska teen sen kuitenkin paremmin:) Odotan ahkeraa numerooidenpyörittelyä ja siitä seuraavaa hermoromahdusta sekä jotakin huippuvastapainoa edelliselle.

3. Maahantoisin kaikkia herkkukarkkeja, mitä täältä ei (toivottavasti vain vielä) saa.

4. ...on hyvää juttuseuraa.

5. Otto kysyy: Jos Martin Luther King jr. ja Malcolm X väittelisivät, niin kumpi voittaisi? – King voittaisi. Kuka on X?

1. Iida Jaakkola, (pääaineet kansainvälinen politiikka ja markkinointi), sivuaineet hallintotiede, julkisoikeus, yrityksen hallinto ja yritysjuridiikka). Vastuualueeni on fyysisistä aktiviteeteista vastaaminen eli liikuntasektori.

2. Lähdin mukaan hallitukseen osittain hetken mielihoiteesta, osittain siksi että mielestäni vähän enemmän kokemusta omaavan pitää viljeä ja vapaita fuksejakin vahtia. Myös intohimo liikuntaa kohtaan ja tahto saada iltakoululaiset entistä monipuolisemmin liikkeelle ajoi hallitukseen. Hallitusvuodelta odotan mielenkiintoisia hetkiä erilaisuudessaan yhtenäisen hallitustiimin kanssa, sekä paljon uusia, jännittäviä kokemuksia yhdessä ja erikseen.

3. Koska kaikkinaisten vakavien ongelmien poistaminen on valtion hallituksen tehtävä, keskittyisin yleishyödyllisenä työnä Rauman murteen kitkemiseen; niin paljon kuin raumalaisista pidänkin, "giält" ei kukaan voi ymmärtää.

4. Intohimo Rasilaisen valkosipulihapankaaliin.

5. Sinikukka kysyy: Mitkä ovat kevään 2008 trendit? Kevään 2008 trendit ovat ainakin näillä näkymin sulava lumi ja harmaat päivät. Onneksi meitä piristävät kirkkaat värit, ja kiristävistä pillifarkuista siirrytään suoriin lahkeisiin ja säädylisen pitkiin hameisiin. Mukavuus ja eleganssi. Kukut ja nörtit.

1. Sinikukka Pyykkönen, 21 vuotta, Kajaanista! Pääaine valtio-oppi (toinen vuosi) – sivuaineena hallintotiede, kansantaloustiede ja sosiaalipolitiikka. Vastuualueena hallituksessa koulutuspolitiikka.

2. Halusin Iltakoulun hallitukseen, koska ajattelin saavani sitä kautta arvokasta järjestökokemusta. Toinen syy oli innostukseni koulutuspolitiikkaa kohtaan. Minua kiinnostavat opintoasiat ja yleensäkin Suomen koululaisten tulevaisuus. Odotan hallitusvuodelta kaikenlaisia tapahtumia ja uusia tuttavuuksia.

3. Suomalainen epäkohta, jonka haluaisin poistaa... hmm. Minua kismittää tällä hetkellä ehkä eniten se, että yhteiskunnan sanotaan tarjoavan kaikille yhtäläiset mahdollisuudet johonkin asiaan, mutta kuitenkin vastassa voi olla lasikatto. Asiat näyttävät helpoilta/ läpinäkyviltä, mutta käytännössä kaikilla ei ole mahdollisuuksia saavuttaa samoja asioita.

4. Luuranko kaapissani on ehdottomasti se, että tarkistan arkisetkin asiat moneen kertaan. Olen keksinyt litanioita, joiden avulla muistan ottaa esimerkiksi kaikki koulussa tarvittavat jutut (penaali, kännykkä, rahat, avaimet ym.) mukaan.

5. Minna kysyy: Mikä on lempielokuvasi? Quentin Tarantinon Kill Bill I & II. Niissä on hyviä maisemia, kekseliäät kuvakulmat sekä taiteellisuutta.

1. Nimeni on Gritten Naams ja opiskelen valtio-oppia pääaineenani. Sivuvainetta en ole vielä päättänyt. Toimin Ik:n hallituksessa bileneitinä.

2. Pidän juhlimisesta ja ihmisten kanssa hengailusta. Olen myös luonteeltani organisoiija, joten bilevastaavan paikka tuntui sopivalta hommalta. Lisäksi hallituksen toimintaan mukaan lähtemiseen vaikutti edellisten hallituslaisten syksyn aikana tapahtunut aivopesu. Tulevalta kaudelta on suuret odotukset, sillä edeltäjämme järjestivät mahtavia tapahtumia. Toivon, että yhdessä Lauran kanssa pystymme jatkamaan samalla linjalla. "Iltakoulu gateway to parties"

3. Suomessa on kamalan huono sää ja talvisin aivan liian pimeää. Mielestäni ihmisten pitäisi myös hymyillä useammin. Nämä epäkohdat tulisi ratkaista.

4. Olen opiskellut venäjää viisi vuotta, mutta en vielä kukaan puhu sanaakaan.

5. Niko kysyy: Sänky vaiko setlonki? – Mikä on setlonki? Joka tapauksessa sänky.

1. Otto Turtonen, ensimmäisen vuoden opiskelija. Sivuaaine vielä hieman hakusessa, mutta todennäköisesti hallintotiede (ja pääaine on kv-politiikka). Hallituksessa hoidan kv- ja tasa-arvovastaavan pestiä. Syntyjäni olen tamperelainen ja pois en ole vielä päässyt. Olen intohimoinen jalkapallon seuraaja ja sydämeni sykkii Lontoolaiselle Arsenalille. Muita kiinnostuksen kohteita ovat

mm. elokuvat sekä kulttuurin monet muodot.

2. Hallitukseen lähdin omaa innokkuuttani ja mahdollisuudesta vaikuttaa iltakoulun sekä yleisemmin politiikan lukijoiden asioihin. Kv-vastaavana pääsen myös olemaan paljon tekemisissä vaihtareiden kanssa ja mikäs sen parempaa kuin saada ystäviä Suomen ulkopuoleltakin. Hallitusvuodelta odotan positiivisia haasteita sekä paljon uusia tuttavuuksia.

3. Suomessa muuttaisin tähänhetkistä siirtolais-/maahanmuuttajapolitiikkaa. Suomen vuosittaiset maahanmuuttokiintiöt ovat suuresti jäljessä esim. muita pohjoismaita. Määriä tulisi kasvattaa nykyistä enemmän. Samalla tarvitaan myös suomalaisten yleistä asennemuutosta maahanmuuttajia kohtaan.

4. Eräänlainen luuranko voisi olla sanoinkuvaamaton rakkauteni ja intohimoni valkoisiin tennareihin. Tämän mehukkaampaa ei Antissa julkaistakaan.

5. Laura kysyy: Koska ja miten tulet mokaamaan hallituskautesi aikana ensimmäisen kerran ja kenen niskoille todennäköisimmin vierität syyn mokastasi? – En mokaa.

1. Laura, sivuaineet: hallintotieteet ja valtio-oppi, vastuualue: kollektiivisen hupielämän säännöllinen ylläpito.

2. Lähdin mukaan, jotta saisin kivan lisän muuten tyhjästä näyttävään CV:een, eli tehdäkseeni kerankin jotain edes muodon vuoksi vastuullista ja hienoa. Odotan kultaa ja kunnia. Ja kimallusta.

3. Poistaisin Matti Nykäsen.

4. Jätin edelliseen kämppään, kun kyllästyin siihen kalinaan.

5. Gritten kysyy: Jos olisit autiosaari, kenet ottaisit saareesi asumaan? – Kirkan, koska musiikki on elämän ilo ja tarkoitus.

1. Markus Wikholm, Ammatikorkeakoulusivuaineilu, Tiedotusvastaava tms.

2. Odotan mahdollisesti orgioita, työsuhdemerseestä.

3. Naapurin jätkän Dimmu Borgir-levyt.

4. Iskän.

5. Riina kysyy: Pahin jäynä mitä olet tehnyt tuttavalle/kaverille? – Olen huijannut yhden ihmisen Laukaalle toissakesänä (anteeksi!) ●

Vanha hallitus sai myös vuodattaa tuntojansa menneestä vuodesta.
Tässä päällimmäisiä tunteja kokoon saaduista vastauksista:

”Oli hauskaa. Silloin kun sai tehtyä asioita, ne olivat kivoja ja järjestivät hyvin.”

”Rehellinen hallitus persoonissa, sai vapaasti toteuttaa itseään.”

”Pitkät kokoukset, turha länkytys, välillä asiat nyt vain ovat asioita.”

”Homma vastasi kutakuinkin odotuksia.”

”Liian suuret egot kolahtelivat ajoittain yhteen. Tekemisen meininki oli hyvä.”

”Toiset teki paljon, toiset teki vähän, mutta henki oli älyttömän hyvä läpi koko kauden.”

”Olin laiska, jätin hommia viime tinkaun.”

”Kokonaisuutena vuosi 2007 oli suksee, eikä vanhalla hallituksella ole syytä häpeään.”

Hyvää oloa, mutta kenelle?

Sohvi Tervo

Oletko joskus ihmetellyt sähköpostilistoille tasaisin väliajoin pulpahtelevia TAMYn hakuilmoituksia milloin minkäkinlaisista projektisihteeriestä? On liikuntapäiviä, ympäristöpäiviä ja jotain ihme naiskulttuuripäiviä. Ja sitten on Hyvän olon viikko, ja sen projektisihteerihaku. Tähän hakuun tartuin loppusyksystä, ja nyt on järjestetty teemaviikko takana.

Minua vaivaa ylikorostunut kokeilunhalu, etenkin kaikenlaiseen järjestötoimintaan ja järjestelyyn liittyen. Tästä syystä olen jo muutaman vuoden tuntenut jonkinlaista kutkuttavaa mielenkiintoa näitä TAMYn tarjoamia työmahdollisuuksia kohtaan. Melko epämääräisiltä kuulostaneet hakuilmoitukset ovat aina saaneet minut tuntemaan suunnatonta halua järjestellä ja organisoida ja suunnitella. Aikaisemmin en ole moiseen uskaltanut. Nyt päätin kuitenkin tarttua härkää sarvista, eikä voi sanoa, että kaduttaisi.

Lähetin hakemuksen, pääsin haastatteluun, ja minut valittiin Hyvän olon viikon toiseksi projektisihteeriksi. Aloitimme helmikuulle 2008 sijoittuneen teemaviikon suunnittelun marraskuussa 2007 työparini **Vera Raivolan** kanssa innokkain mielin. Aioimme keksiä parannuskeinon opiskelijoiden ahdistukseen ja elämäntuskaan, ja ratkaista saman tien kaikki muutkin maailman ongelmat.

Mutkia tuli matkaan, eikä maailma pelastunut. Kaikki ihmiset eivät olleetkaan välttämättä kauhean innostuneita tulemaan ilmaiseksi puhujiksi opiskelijoiden kummalliselle teemaviikolle. Onnistumisen elämyksiäkin kuitenkin koettiin, jotkut olivat lähes ekstaasissa, kun nöyrin sanankääntein houkuttelimme heitä puhumaan opiskelijoille.

Tilat saatiin kuitenkin varattua, ja kaksi yhteiskuntatieteilijää selviytyivät myös budjetin valmistelusta sekä tiedotuksen koukeroista. Löysimme koomikon, saimme paikalle kansanedustajia, psykologeja, ja löysimme ratkaisun jopa erilaisten painotuotteiden sekä yliopiston erikoisen laskutusjärjestelmän koukeroihin. Odotettu teemaviikko koitti jännittävissä tunnelmissa

Ensimmäiseen tapahtumaamme, poliittikopaneeliin,

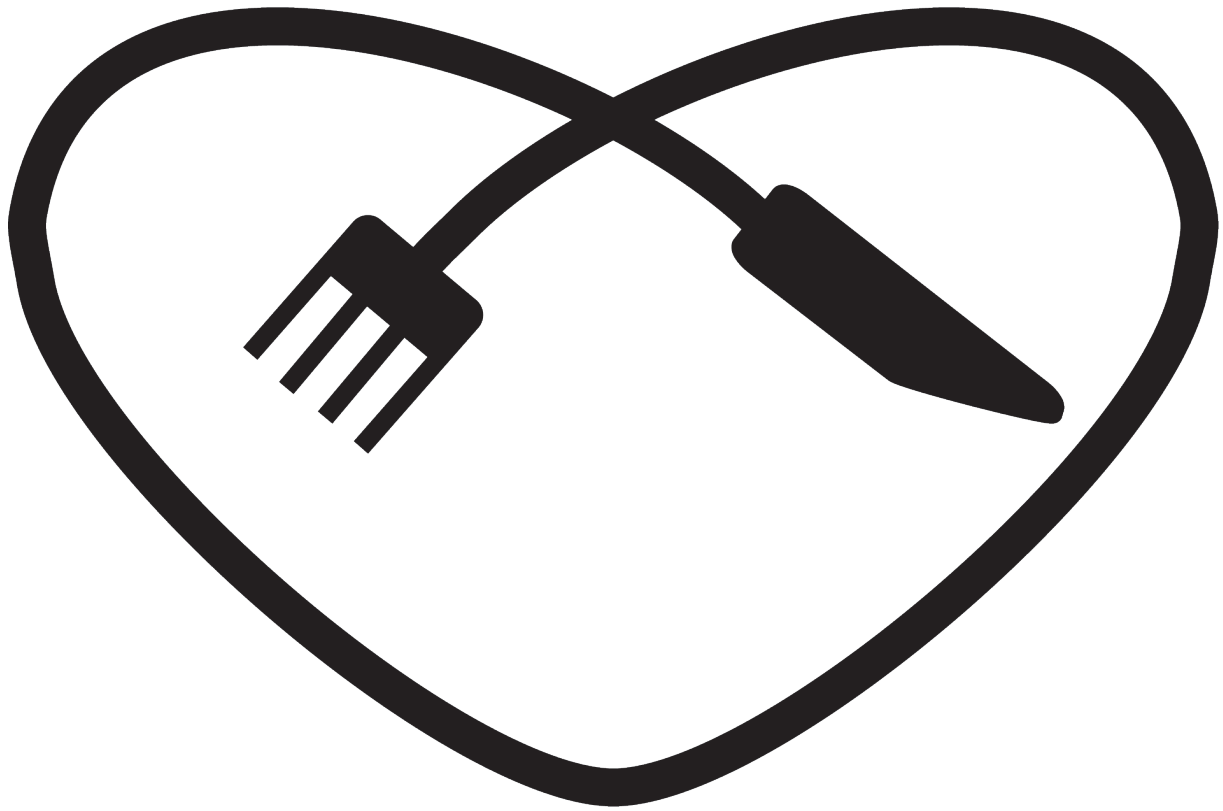
saapui noin 25 ihmistä. Olin lievän epäuskon vallassa, mutta onneksi **Oras Tynkkynen** lohdutteli muiden kansanedustajiemme säestämänä todeten, yli 4 kuulijan olevan jo voitto. Jännittämisluentoakin oli kuulemassa 17 ihmistä, vaikka itse en varmasti olisi mennyt kuulemaan jännittämisestä, jos minua jännittäisi. Onneksi on minua rohkeampia. Viikko meni suorastaan parahultaisesti. Tutkielmaluennolla laitoksemme professori **Mikko Lahtista** oli kuuntelemassa noin 80 ihmistä, ja torstain keittotarjoiluun trubaduureineen ja koomikkoineen saapui saman verran innokkaita.

Teemaviikkomme ravisteli minusta aimo annoksen skeptisyyttä ja negatiivista energiaa. Kuinka voisi suhtautua nihkeästi opiskelijoihin, jotka jaksavat luentojensa ja kiireidensä ohella osallistua vapaaehtoiseen henkeä nostattavaan ja mukavaan toimintaan. Onnellisuusprofessori **Markku Ojasen** tapaan jäin tosin kaipaamaan ”herroja”, joita tapahtumissamme oli vain murto-osa. Kolminkertainen eläköön-huuto heille herroille, jotka saapuivat kuulemaan itsearvotuksesta, jännittämisestä ja ajankäytöstä. Pari taisi olla opettelemassa ristikkäisliikkeitä ja jopa joogaamassa! Hyvinvointi ja hyvinvoinnin ylläpitäminen tässä maailmassa tuntuu lepäävän naisten harteilla – valitettavasti. Tai ehkäpä meidän yliopistossamme herroilla ei ole lainkaan ongelmia tai epäkohtia elämässään.

Entäpä projektisihteerien hyvinvointi? Teemaviikkojen projektisihteerien hommaan suhtaudutaan yleensä nihkeästi, sillä se tietää hemmetisti työtä, ja vähän palkkaa. Haluaisin sanoa, että näin ei ole, mutta en viitsi valehdella omilleni. Työtä on paljon, eikä tunteja pysty laskemaan. Työn palkitsevuus on kuitenkin omaa luokkaansa. On hienoa järjestää jotakin ihan omien ideoiden pohjalta, ja on hienoa saada arvokasta työkokemusta, mikä opiskeluaikana on usein hyvin hankalaa. Myös erilaisissa tehtävissä toimivien ihmisten tapaaminen oli tämän viikon järjestelyssä hyvä puoli. Jos siis sinua on joskus houkuttellut ajatus hakea TAMYn teemaviikkojen projektisihteeriksi, niin ainakin oma neuvoni on laittaa rohkeasti hakemusta eteenpäin!

P.S. Tämä teksti toimi lahjuksena, kun allekirjoittanut projektisihteeriksi houkutteli (onnistuneesti) lehtemme päätoimittajaa poliittikopaneelin vetäjäksi. Että se siitä järjestödemokratiasta ja päivänvalon kestävästä toimintamalleista.. ●

Ruokaa Rakkaudella?

Opiskelijan hyvinvointia pohdittiin TAMY:n Hyvän olon viikolla. Psykologisten ja filosofisten keskustelujen lisäksi Antin toimituskunta haluaa tuoda keskusteluun oman, joskin vähän maanläheisemmän panoksensa. Älykkäiden keskusteluiden käyminen tai laadukkaan tieteellisen tekstin tuottaminen, ajatteleminen ylipäänsäkin, tökkii pahasti jos opiskelija ei

kuule omia ajatuksiaan vatsansa kurinalta. Millä vatsa sitten täytetään? Edullisin ja monipuolisin vaihtoehto löytyy tietysti campuksemme ravintoloista, jotka Anti näppärästi kävi testaamassa. Me saimme vatsamme täyteen vaihtelevalla menestyksellä, teille toivotamme hauskoja ja virkistäviä ruokailuhetkiä kesken kiireisen opiskelijaelämän, ja tietysti: Bon appetit!

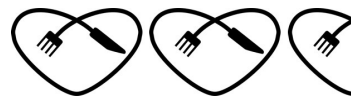
MINERVA

Anni & Maria

Nälkäinen testiryhmämme suuntasi lounastamaan Pinni B:hen, jossa päivän sana tuntui olevan vuo-
karuoat. Lautasillemme päätyi jauhelihapastavuoka italialaisittain ja kasvisvaihtoehtona ruisriisikasvis-
vuoka. Tarjolla olisi ollut myös rukiiset silakat. Salaattivalikoimasta löytyi perusraasteita sekä pieniä lisukkeita, kuten punajuurta ja melonia. Molemmat pääruoat olivat pettymyksiä. Jauheli-
hapastavuoka oli mössömäisen limaista, kun taas kasvisruoka puolestaan oli kuivaa ja koostui ruisriisisekoituksesta ja pakastevihanneksista. Annoksia yhdisti mitäänsanomattomuus, ne olivat syötäviä, mutta makuelämykset jäivät uupumaan. Sen sijaan

ystävällinen palvelu sekä maukkaat ja tuoreet leivät ansaitsevat kiitoksen. Kokonaisarvosanaa laski pääruokien heikko taso. Ehkäpä keittiöllä oli huono päivä.

Arvosana:

CAFE PINNI

Anna ja Eveliina

Menu: Lohinuggetit, riisi, sitruunamajoneesi
Metwursti-ananaspizza , 2,35 €

Miljöö: Cafe Pinnissä tunnelma on pieni ja tiivis. Kello yksitoista ei ole vielä ruuhkaa, mutta jo kahdentoista aikaan pieni tila aiheuttaa kulkuongelmia. Lievä nuhjuisuus luo kodikkuutta erityisesti testiryhmän toisen osapuolen mielestä. Toisaalta muoviset muratit katonrajassa tuovat huoneeseen raikkauden illuusion. Huomioi erityisesti seinältä roikkuva taulumuotoinen ratatouille.

Ruoka: Ulkonäkö lupaa epäterveellistä rasvanautintoa. Lautasellinen nuggetteja ja riisiä näyttää väriltömältä ja kurjalta. Metwursti-ananaspizzan olemus sen sijaan on kuiva ja yksipuolinen. Salaatit tuovat kaivattua väriä kokonaisuuteen. Tarjolla on myös erilaisia salaattinkastikkeita, öljyjä ja runsaalta näyttävä maustevalikoima.

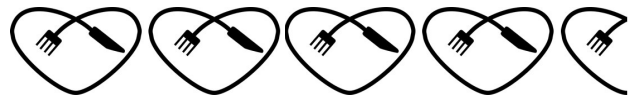
Maku perus rasvamättöruoaksi oli hyvä. Friteeratun lohen syöminen oli uusi ja avartava kokemus.

Plussana rasvan joukosta esiin tuleva kalan maku. Tuhti majoneesi oli jo liikaa ottaen huomioon, että varsinainen lisuke oli friteeratut perunat. Ananas-metwurstipizza aiheutti hämmennystä. Sitkeähkö pohja, kuivahko juusto ja mehukas ananas tekivät vahvasti metwurstilta maistuvasta pizzasta sekä kuivan että kostean. Oikeastaan ihan kiva.

Palvelu: Palvelu oli miellyttävää; kassaneiti toivotti antoisaa ruokahetkeä.

Kokonaisarvio: Kaiken kaikkiaan Cafe Pinni on erinomainen krapulapäivän ravintola. Ruoka tarjoaa jännitystä, hämmennystä ja uusia elämyksiä. Verrattuna pikaruokaloihin – halvalla saa.

Arvosana:

(puolikkaan menetys tekopyhästä yrityksestä kunnioittaa ruoan ravintoarvoja)

LINNA

Liisa ja Maija

Liisa söi: Tomaattikalaa (vain yksi pala!) ja riisiä. Peruskalaa, ei erityisen maukasta, eikä erityisen toimaattista. Kalapala ei pysynyt koossa, mutta Liisan mielestä koostumus oli silti aivan ok. Riisi hyvin keitettyä, ei tahmeaa, ei kovaa, eikä mössöä.

Maija söi: Kasvismunakasta, paljon kasviksia, mehukasta, mutta hiukan mielikuvituksettomasti maustettua. Molemmat annokset à 2,30.

Salaatti: Linnamaiset, mutta yllättäen tuoreet raasteet. Herneet ilahduttivat raatilaista. Kastikkeita kolmea vaihtoehtoa, joista kokeiltu valkosipulinen oli ihan hyvää. Leipä pakastimen makuista ja keskeltä vielä vähän kylmää.

Tunnelma ja palvelu: Siistiä ja väljää, tavallista vähemmän hälinää. Palvelu ystävällistä.

Arvosana:

ALAKUPPILA

Noin puolet Antin toimituskunnasta

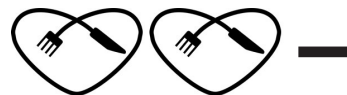
Yksi osallistujista valitsi tonnikalapitsa-patonkierian, loput osallistajat paniniateriat, joko rouhe- tai vehnäleivällä, aurajuustolla tai kinkulla. Paninit olivat paremman näköisiä, kuin makuisia. Koostumus oli joko kumina, löysä tai sitten kuiva testaja riippuen. Salaattia vain ihan pikkuinen kasa lautasella, salaattinkastike siinä päällä automaattisesti, ei siis valinnanvaraa mikä närkästytti koehenkilöitä.

Maku: Enemmän tuota syö, kuin selkäänsä ottaa... Suhteessa melko kallis (2,35), sillä yksikään ruokailijoista ei tullut kylläiseksi. Välipalana ehkä parempi. Juomaksi limpparia, ei siis kovin terveellinen ateria. Erikoisruokavaloita ei oltu huomioitu kovin hyvin.

Paninien raatilaisten arvelivat olevan valmiina ostetuja ja tämä huomio herätti reiluus- ja kilpailutuskysymyksiä. Myöskään kertakäyttöastiat eivät voittaneet sydämiämme puolelleen.

Tunnelma ja palvelu: Mielenkiintoiset huonekalut, rumat verhot. Hiukan ehkä nuhjuista, muttei likaista. Palvelu aivan asiallista, ehkä hieman nuivaa, syyksi arvelimme työntekijän stressin.

Arvosana:

SALAATTIPAARI

Maija ja Liisa

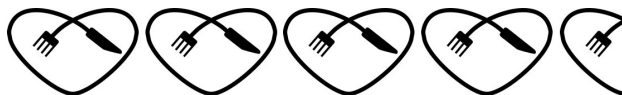
Ruokalistalla: Juureskeittoa, kreikkalaistyyppistä salaattia, marinoituja vihanneksia, marinoitua soijaa, tuoreita vihanneksia, maapähkinöitä. Salaatit herkullisen näköisiä, keitto ei ollut erityisen hellemaisevaa, mutta maku oli kuitenkin hyvä. Raatilaiset ottivat monenlaista ja pitivät erityisesti mahdollisuudesta valikoida omia suosikkivihanneksia.

Leipää, maitoa (myös maitojuomaa, eli laktoositonta maitoa, Liisa tykkää), salaatinkastikeita kolmea vaihtoehtoa kuuluu annoksen hintaan (2,35) ja niin paljon saa syödä, kuin jaksaa.

Leipä ja salaatit oli maukkaita. Liisan piti ottaa leipä evääksi, muttei malttanut.

Tunnelma ja palvelu: Mukava puheensorina. Myyjä toivotti ihanasti hyvää ruokahalua ja katsoi silmiin. Tuntui siltä, että olisi yliopistolla syömässä, ei kuitenkaan aivan niin tiivis tunnelma, kuin alakerran ravintolassa usein... Kiva maisema ja siisti yleisilme.

Arvosana:

JUVENES YLIOPISTON RAVINTOLA

Kaisa ja Ulla

Hinta 2,35 e (sis. lasi ruokajuomaa ja 3 palaa leipää)

Tiimin vanhempi jäsen uskaltautuu taas kerran kokeilemaan ravintolan kasvislinjastoa, kun taas nuorempi jäsen porhaltaa nälkäisenä kolme kertaa pidemmän jonon hänille perinteistä sekaravintoa tarjoilevaan linjastoon. Jonot eivät vielä tässä vaiheessa yllä ulko-oville asti, mikä – suhteutettuna päivittäin kohtaamaamme todellisuuteen – on nähtävä positiivisena seikkana.

Kasvispuolelta löytyy couscouspihvejä (3 kpl/annos), riisiä, edellisen päivän jäämistönä kesäkurpitsa-tomaattilaatikkoa (Missä tomaatit?) ja sitruunamajoneesia. Lisäksi kasvispuolella on aina tarjolla sämpylöitä. Toisessa linjastossa tarjoillaan lohinugetteja ja riisiä tai paistettuja perunoita (osa turhankin hyvin paistettuja) ja sitruunamajoneesia tai hernekeittoa ja lettuja (8 kpl/annos!). Molemissa linjastoissa ovat tarjolla perinteiset salaattivaihtoehdot: tomaatti, kurkku, porkkanaraaste, jäävuorisalaatti, ananas, kaaliraaste, lisäksi kasvispuolella oliiveja ja papuja.

Missään toisessa yliopiston ravintolassa tälle fukcityölle ei ole vielä toivotettu ”hyvää ruokahalua”

niin usein kuin Päätalon ravintolassa. Itse aktiivinen tutkimusosuus sujuu myönteisissä merkeissä, sillä molemmat tiimin jäsenet ovat kohtuullisen tyytyväisiä päivän antimiin.

Tässä vaiheessa seuraan liittyy herra T. Hän saa kunnian toimia tutkimuksemme ulkopuolisena koehenkilönä ja lupauksen siitä, että hänen analyysinsä tullaan julkaisemaan Antissa.

Ulla: No niin T, onko siulla jotain relevanttia sanottavaa?

T: Ruoasta vai paikasta vai...?

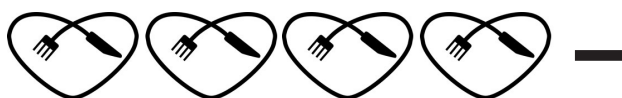
Ulla: No kummasta vaan.

T: (Päänpyöräytys. Vaikenee. Naurahdus.) Voi hitsi. Selvä. (Valmistautuu analyysiin.) Hinta-laatu-suhde on hyvä, aukioloajat sopivan pitkät – sopii treenien kanssa yhteen. Ravintola on auki myös lauantaisin. Lisäksi hyvää on se, että kortille voi ladata aterioita, joten ei tarvitse käyttää käteistä.

Ruusuja: hinta-laatusuhde hyvä, luomumaitoa lähes aina saatavilla, tuorejuustot, aukioloajat

Risuja: meluisuus, rasvankäry, tilan puute, astianpautukseen ja aterialinjastoille usein pitkät jonot ●

Arvosana:

Virpi hiihtää ylös laskettelumäkeä Val de Fiemme'ssä ja suomalaiset konkarikiekkoilijat pelaavat Moskovassa sunnuntaikiekkoa venäläistä kaasuyhtiön joukkuetta vastaan. Edelliset koitokset on voinut nähdä kuluneen vuoden aikana, kuitenkin ne eivät kerro meille mitään muuta kuin yksittäisistä urheilutapahtumista. Ylen ja muiden suurten televisiokanavien ohjelmisto pursuaa uhrheilua, jota kansa rakastaa. Keski-Euroopassa hypätään mäkeä, hiihdetään kilpaa, ammutaan suksien päältä ja syöksytään alas rinteitä. Suomessa pelataan jääkiekkoa, ja edelleen jääkiekkoa. Yhdysvalloissa jääkiekko on pieni tekijä, vaikka siellä osaltaan pelattava kansallinen jääkiekkoliiga (NHL) on meille eurooppalaisille se tutuin pallopeti toisella puolella rapakkoa. Amerikkalainen jalkapallo ja koripallo jopa yliopistotasolla kiinnostavat kansaa enemmän kuin pikkumusta. Toisin on Kanadassa, jossa hockey on hockey'ta. Kansallisurheilu on jääkiekko ja siitä elävät niin mummut kuin vaaritkin. Fanaattisuutta lajiin voisi verrata pohjois-savolaisen maalaispitäjän kuntalaisten, pelaavien, innostukseen lentopalloon; ottelut kunnan liikuntahallissa aloitetaan myös viikonloppuisin vasta kun iltalypsyt on saatettu loppuun.

Urheilu tuottaa tunteita niin kotisohvilla kuin itse areenalla. Helpotukseksenne en tule luennoimaan sen enempää urheilutunteista tai lajiskaaloista kautta mannerten. Tulen tekemään katsauksen urheilun kansainvälispoliittiseen luonteeseen, eetokseen, joka monen suupieliin nostaa virneen – urheilu on urheilua, ja ennen kaikkea muuta kuin politiikan tekoa. Sitä se kuitenkin voi myös olla, sillä syventymällä ja seuraamalla urheilua tiedotusvälineistä ja Internet-

Ilkka Kanerva, "Ike". Kesällä ilmestyneen Helsingin Sanomien kuukausiliitteen takasivun, poliittisen satiirin kategoriaan menevän, sarjakuvan aiheena oli terve-terve-mies Ike. Ike oli siellä missä tapahtui, ja vuorosanoiksi riittivät "terve, terve". Kanerva on myös tosielämässä kunnostautunut alueella, joka jokaiselle poliitikolle tai kansalaisvaikuttajalle ei ole se yleisin. Toritapaamisten tai leipäjonon sijaan Ike on siellä missä urheilijamme niittävät mainetta ja kunniaa. Jo vuonna 1992 Suomen voittaessa ensimmäisen jääkiekon MM-kisa-mitalinsa, Ike oli vastassa lentokentällä maajoukkuetta, ja kirkuvien teinien seasta Kanerva huutaa kisoissa erinomaisesti torju-neelle maalivahdille **Markus Kettererille**: "Markus, Markus, onks sulla vielä kyytiä?". Myöhemmin Kanerva on kohonnut urheilupiirien suureksi mieheksi. Tilillään hänellä on 15 vuotta Suomen urheiluliiton puheenjohtajuutta (1990-2005). Kansainvälisistä yhteyksistä kertoo Iken hallituspaikka European Athletics Association:ssa (EAA) vuosina 1999-2002 ja edelleen jatkuva jäsenyys IAAF:n hallituksessa, joka alkoi vuonna 2003. Kanervan valitseminen viime keväänä Suomen uudeksi ulkoministeriksi voi olla hyvinkin kansainvälisen urheiludiplomatiakokemuksen ansiota.

Urheilu voidaan katsoa olevan yksi diplomatian keino, sillä mikä olisi parempaa kuin edesauttaa "rehdillä" kilpailulla kansainvälistä yhteistyötä ja valtioiden kahdenvälisiä suhteita, kamppailu voidaan viedä yksilötasolle, ja häviön kokeneen kansalaisuuden tappio on selitettävissä huonolla harjoituskaudella, ei kansallisen kyvykkyyden puutteella. Voikin olla, että saavutus kansainvälisessä urheilukipailussa voi

Kun Seppo ei voi enää sano

Juha Katainen

portaaleista, meille avautuu mahdollisuus tarkastella lukuisia maita ja niiden maantieteellisiä, kulttuurisia ja henkisiä puitteita. Mikä yleisö on toistaan fanaattisempi tiettyjen lajien suhteen ja toisten ei? Miksi jokin maa hakee talvi- ja kesäolympiakisoja tai muita mm-tai maanosakisoja, vaikka yleisesti tiedostetaan, että kisojen materiaallinen tulos taloudellisesti on nolla tai tappiollinen itse valtiolle? Kirjanpitäjän painajainen kuitenkin saa kompensaaion ja hyödyn muussa muodossa, kyse on prestiisistä, arvovallasta ja imagoista. Urheilu tarjoaa kulissin, jonka taakse voidaan lakaista niin ympäristön saastuminen, ihmisoikeudet tai vaikka epätasapainoinen kauppapolitiikka.

Urheilu on diplomatiaa, jossa pääosassa eivät loista ainoastaan itse urheilijat, vaan jopa ammatti-poliitikot. Tästä esimerkkinä Suomessa toimii itse

tuntua suuremmalta isänmaalliselta teolta valtiomiehen liituraidan alla, kuin itse urheilijan trikoossa. **Kimi Räikkönen** sen ilmaisi osuvasti edellisissä Linnan juhliissa, toimittajan tiedustellessa tunteuksia podiumilla: "En mä tiää, ei sitä tuu ajateltua". Legendaarisesti USA:n Kiina- suhteiden lämpeneminen 1970- luvulla toteutettiin presidentti **Nixonin** vierailun yhteydessä järjestetyllä pöytätennistotellulla, myöhemmin kahden maan diplomaattisten suhteiden lämpenemisestä alettiin käyttää fraasia "ping-pong-diplomatia". Kylmän sodan ilmapiiriin sopivasti, rautaesiripun ja länsi-itä- ideologioiden kamppailun rinnalle, tuotiin myös urheilun "Cold War". USA-Kiina- suhteissa liennytyksen ilmapiiriin sidottu pöytätennistottelu vaihtui patoamisen ja vastakkainasettelun tunteen suuntaan kahden leirin taitoluistelijoiden haastaessa toisensa jäällä. Albertvillen olympialaiset ja yhdysvaltalaisista yliopistopelaajista

kootun USA:n jääkiekkomaajoukkueen olympiakultamitali voitolla Neuvostoliiton punakoneesta sai nimekseen sekin ylistyksellisen ”Miracle on ice”.

Näyttävyyden osalta urheiludiplomatiassa ei ole kyse sotilaallisen arsenaalin tai kansallispukujen ja vaakunoiden esittelyssä, urheilulla on ominaisuus viedä valtioiden väliset suhteet voimapolitiikan ulkopuolelle. Urheilutapahtumat ovat myös hyvä foorumi valtion päämiesten tapaamisille ja esiintymiselle. Jokainen arvokisa tarjoaa presidenteille ja pääministereille kansainvälistä tv-tähteyttä ja mahdollisuuden osoittaa olevansa kiinnostunut kansan intohimosta urheiluun ja sen kansainvälisyysmittarin kertoimesta. **Martti Ahtisaaren** sähkö leijonajoukkueelle, Tukholman Globen hallin pukuhuoneeseen vuonna 1995, maajoukkueen huuhdottua MM-kultaa, oli kuin ilmoitus saavutuksesta, joka toi arvomerkin Suomen leijonan taistelukilpeen.

Mikään kirjoitus ei olisi nykyaikainen ilman Venäjän ottamista mukaan keskusteluun. Tässä Venäjä ei kuitenkaan esiinny moitinnan kohteena tai yleisten käytäntöjen omaehtoisena toteuttajana. Venäjä on maukas aihe koska sitä tulee tarkasteltua jo alusta alkaen okulaarein, jotka osoittavat ”kriittisyyttä”. Ylen Internet-sivut tarjosivat kattavan audio-portaalin viime kevään jääkiekon MM-kisoista. Se tarjosi videomateriaalia niin peleistä kuin oheistapahtumista Moskovassa. Huomioni kiinnittyi erityisesti 9.5.2007 turnauksen välipäivänä pelattuun näytösotteluun, jossa toisistaan mittaa ottivat venäläisen maakaasuyhtiön (Gazprom) joukkue ja muun maailman tähdistö, joka pääasiassa koostui suomalaisista jääkiekon

talaisista ja kanadalaisista joukkueista koostuvan ja Kanadan ja sen yhdysvaltalaisen rajakaupunkien kiekkohulluuden kannatteleman sarjan kanssa on mahdollista palkkoja ja pelin laatua vertailtaessa. Onko kuitenkin Venäjän kautta organisoitavan jääkiekkoliigan synnyttämisessä löydettävissä pyrkimyksiä osoittaa suurvallallista voimaa pehmeän vallan kautta kuten Nye ja kumppanit sitä ovat kuvanneet teoriakehikoissaan? Onko RHL:n, Russian Hockey League, tasapainotus (lue: vallantasa-paino ja yhdysvaltalainen unilateralismi) NHL:n luomalle huippujääkiekon omimiselle yhdelle mantereelle, Pohjois-Amerikkaan? Onko ammattilaisjääkiekolla seurajoukkueetasolla valtapoliittinen status? Onhan Yhdysvaltain presidentillä tapana kutsua vuosittain Stanley cup:n voittanut joukkue kyläilemään Valkoiseen taloon, Washington D.C.:n.

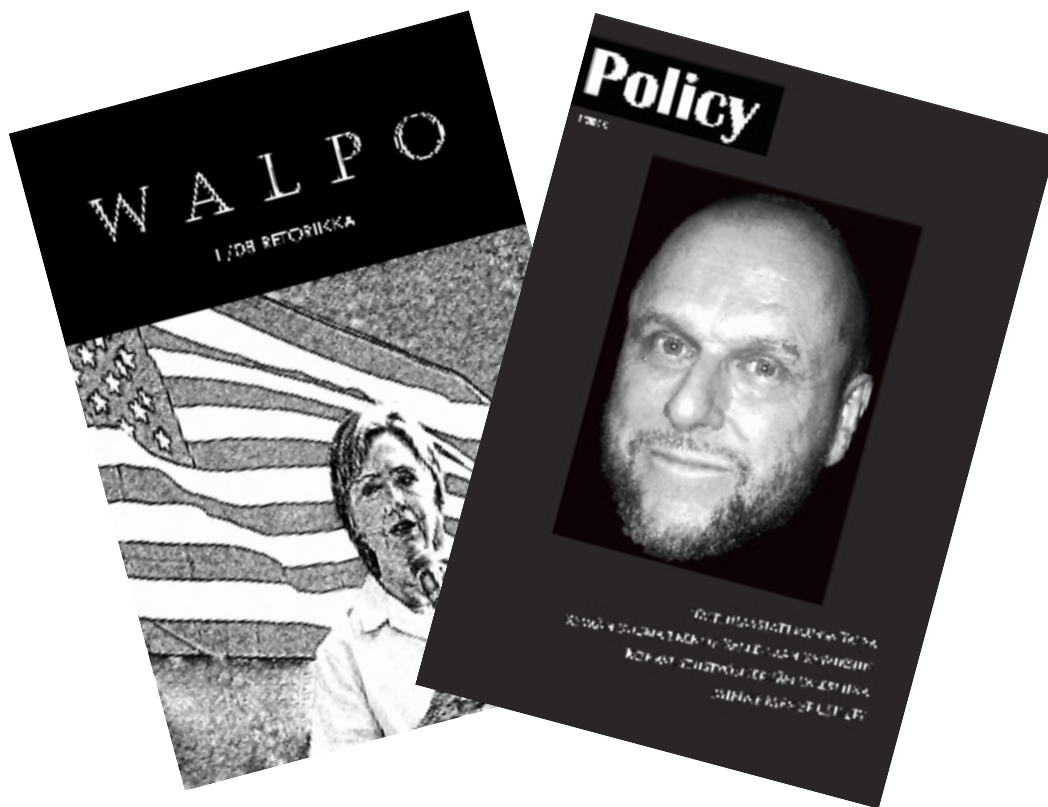
Ehkäpä näin, onhan männä viikoilla Ylen urheilujournalismi pullistellut **Teemu Selänteen** ja **Tuomas Sammelvuon** kultaisilla käden puristuksilla. Selänne sai kutsun Anaheim Ducksien mukana Washingtoniin ja oli yksi Bushin käden puristuksen saaneista pelaajista. Puolestaan Sammelvuo sai koskettaa Vladimir Putinin kouraa esiinnyttyään Venäjän kansallisen lentopalloliigan tähdistöottelussa. Ylen urheilutoimituksen alustuksen jälkeen politiikan toimitus sai vuoronsa, ja suomalaisurheilijoiden valtionpäämiestapaamisista alettiin vitsailla viitaten Suomen todellisen poliittisen johdon harvalukuisiin kutsuihin erityisesti USA:n. Tästä poikkeuksena on tietysti Ike, joka siteeraamani sarjakuvan mukaisesti ennättää kaikkialle ja tuntee ihmisiä, jotka tuntevat ihmisiä.

oaa Saksaa paskaksi maaksi

konkareista. Pelipaitojen rintaan kaasuyhtiön joukkueella oli painettu Gazpromin logo ja suomalainen urheilutoimittaja haastatteli itsekin pelannutta yhtiön varatoimitusjohtajaa **Aleksander Medvedevää**, joka kertoi jääkiekon olevan nousussa Venäjällä. Gazprom on tunnetusti yhtiö, jossa Venäjän valtiolla on ennemistöösakkuus, lisäksi koko Gazprom-konserni koostuu eri aloilla toimivista joint venture’ista ja tytäryhtiöistä. Sen omistukseen kuuluu mm. sanomalehti- ja tv-toimintaa. Kenen nappuloilla Gazprom sitten urheilun tukemisessa pelaa on arvoitus. Valtion vai imagoaan markkinoivan suuryrityksen?

Venäjällä ”Gazpromin energisoiman” MM-kisa-näytösottelun ilmaisema tuki suurelta energiayritykseltä sai jatkoa, kun 20.1.2008 Ylen radiouutiset kertoivat Venäjälle suunniteltavan Pohjois-Amerikan NHL-liigan kaltaista, Euraasian mannerlaatan kattavan, jääkiekkosarjan perustamista. Kilpailu yhdysval-

Otsikon viittaus keihäänheittäjä **Seppo Rättyyn** pitää sisällään kysymyksen, joka haluaa kysyä kuinka urheilu, urheilija ja urheilutoiminnassa mukana olevat jokamiehen ja -naisen poliitikot voivat olla riippuvaisia urheilusta välineenä tai välikappaleena. Urheilu voi olla diplomatian kenttä, jossa kaikki voidaan esittää kauniisti ja pukea hyvätahtoisen kamppailun verhoon. Urheilu tarjoaa niin välitystoimintaa kuin pyrkyryyttä. Sen kautta voi olla aito tahto parantaa asioita ulkopoliittisesti tai sitten kilpailla poliittisista asemista ja suosituimmuuksista sisäpolitiikassa. Urheilun toimijat ovat riippuvaisia itse urheilusta ja siten Rädyn Sepin käyttämä retoriikka ei olisi validi enää kuin keltaisen lehdistön sivuilla. Muussa tapauksessa urheiludiplomatiasta on tullut vakavaa toimintaa, joka voidaan nähdä keinona niin hyvässä kuin pahassa ●

Mistä on pienet ainejärjestölehdet tehty...

Ulla Immonen

Samalla kun kommentoimme muita, kommentoimme myös itseämme ja tapaamme tehdä asioita. Uutena tulokkaana aloitankin astumiseni Antimailmaan yllättävällä tavalla – kääntämällä uteliaan katseeni Tampereelta etelään Turun ja Helsingin politologipiirien suuntaan. Tutustuminen sisarjärjestöjemme P-Klubin ja VOO:n ainejärjestölehtiin on eräänlainen yritys määritellä sitä, mitä kaikkea ainejärjestölehti voi merkitä ja millaisia tavoitteita ainejärjestölehdien tekemiselle voi asettaa. Nyt onkin siis aika ottaa selvää, millaiset asiat askarruttavat helsinkiläistä tai turkulaista politologeja, ja millaisena kumpikin ainejärjestö näyttäytyy äänenkannattajansa sivuilla.

Helsinkiläisen VOO:n Policy-lehti vakuuttaa tyylillään ja kunnianhimoisella sisällöllään. Policya lukiessa on olo yhtä sivistynyt kuin

Kuukausiliitettä lukiessa. Viimeisin sähköisessä muodossa luettava numero 4/2007 keskittyy ajankohtaiseen aiheeseen: Suomen itsenäisyyden aikakauteen. Tuokiokuvia on maalailtu lähes joka vuosikymmeneltä aina 2000-luvulle saakka. Katseeni kiinnittyy tuttuun aiheeseen: kieltolaki! Samainen aihe oli myös Iltakoulun pikkujoulukomitean tutkimuksen kohteena viime marraskuussa, kun bileiden suunnit-

telijoiden kanssa yhdessä pohdimme, miten 1930-luvulla pukeuduttiin ja millaista musiikkia tuohon aikaan kuunneltiin. Nyt opin kuitenkin hieman lisää, esimerkiksi sen, että opiskelijabileiden ilojuoman lailisuudesta saamme kiittää Helsingin yliopiston silloista biokemian professoria **O. Aschania**, joka aloitti kieltolain vastaisen liikehdinnän keräämällä 50 000 nimeä kieltolain vastaiseen adressiin. Numerossa pohditaan myös, kuinka Suomi onnistui kommunismin ja fasismin ristipaineessa kehittymään Itä-Euroopan uusista valtioista ainoaksi demokraattiseksi valtioksi. Hymyn lukijan kasvoille nostaa kirjoittajan tulkinta, jonka mukaan merkittävin tekijä tässä prosessissa on suomalainen suvaitsevainen ja joustava kansaluonne! Tämä kaikkia stereotypioita vastustava luonnehdinta on selvä osoitus helsinkiläisen politologin kyvystä vaihtoehtoiseen historiantulkintaan. Hyvä Helsinki!

“Policya lukiessa on olo yhtä sivistynyt kuin Kuukausiliitettä lukiessa.”

Turkulaisen P-klubin Walpon numero 4/2007 tarjosi myös mielenkiintoista luettavaa. Entisen P-klubilaisen, nykyisen Ulkoministeriön virkamiehen

artikkeli diplomaatin arjesta romutti joitain käsityksiä tuosta joka toisen politologin haaveammattista: Matkalaukussa pitää olla tilaa kohdemaan Suomen edustajiston toivomalle poronlihatilaukselle ja yöt pienipalkkainen virkamies viettää työmatkoilla usein kollegan sohvalla nukkuen. Enää ei tamperealaisen politologin myöskään tarvitse miettiä päätään puhki, miksi Ulkoministeriöön on niin vaikea päästä

töihin – sen ovat valloittaneet turkulaiset! ”**Soik-
kasen** luentojen vaikutusta lieenee, että Turun yli-
opiston poliittisen historian laitokselta valmistuneet
taitavat yhä olla suurin yksittäinen ryhmä UM:ssä.
Uusia kollegoita tavattaessa onkin turvallista olet-
taa, että nämä ovat oman laitoksen kasvatteja.”
Anssi Leino, vuoden –93 P-klubilainen kirjoittaa.

Policyssa ja Walpossa tiedetään, mikä on ajankohtais-
ta ja mikä ihmisiä puhuttelee. Esimerkiksi Suomi-
filmien historiaa, 1950-luvun populaarikulttuurin
nousua ja Euroopan unionia käsittelevä Policy on tuhti
tietopaketti lukijoilleen ja sellaisena palvelee melko
lailla erilaisia päämääriä kuin meidän tuttu Antimme.
Opiskelijan arki ei lehden sivuilla ykkösaiheeksi
nouse, toisin kuin Antissa, jonka painopisteesi aina-
kin viimeisimmissä numeroissa ovat nousseet käytän-
nöllisemmät aiheet kuten asunnon hankkimisen vai-
keus, työelämän haasteet, laitoksemme järjestämät
tapahtumat tai fuksivuoden kokemukset, jotka ovat
toki kaikki opiskelijan kannalta tärkeitä asioita.

Walpo sen sijaan noudatteli opiskelijakeskeis-
empää linjaa kuin Policy. Mukaan mahtui terveisiä
tutorvastaavalta, edustajiston uusien jäsenien haas-
tatteluilta ja jopa raportti P-klubin syyskokouksesta.
Kaikille kokousten pituuteen kyllästyneille Iltakou-

“...P-klubilaiset valitsivat 14-henkistä hallitustaan yli seitsemän tuntia!”

lulaisille kerrottakoon, että P-klubilaiset valitsivat
14-henkistä hallitustaan yli seitsemän tuntia! P-
klubilaiset näkyivät lehden kuvissa ja sanoissa ja
opiskelijälähtöisyys oli vahvasti läsnä. Kuitenkin
täytyy huomata, että Walponkin useat ansiokkaat
artikkelit ovat lähtöisin tutkijoiden, akateemikkojen,
tutkimusjohtajien, virkamiehien tai vaikkapa gradu-
aan valmistelevia opiskelijoiden kynästä. Tämäkin
on toimituskunnalta eräänlainen valinta, joka
määrittelee ainejärjestölehden luonnetta – kenen
äänen halutaan ainejärjestölehdessä kuuluvan?

Ainejärjestölehtien eroja pohtiessani mieleeni juo-
lahtaa tiedotusopin luennolla oppimani jaottelu vies-
tinnän luonteesta: Viestinnän voi nähdä joko sano-
mien siirtona tai yhteisön identiteetin rakentajana,
ylläpitäjänä ja uudistajana. Antin näen toteuttavan
jälkimmäistä tehtävää. Vaikka Anti ei sisällöllisesti
yllä sisarjärjestöjemme astetta vakavampien ja kun-
nianhimoisempien tuotoksien tasolle, näen sen silti
palvelevan tärkeää tehtävää opiskelijayhteisössämme.
Anti on yhdysside iltakoululaisten välillä, eräänlainen
foorumi, jossa opiskelijoiden jakamat subjektiiviset
kokemukset ja ajatukset luovat yhteistä iltakoulu-

laista identiteettiä ja todellisuutta. Antissa huomi-
onarvoista on mielestäni se, ettei se ole pelkästään
opiskelijoille suunnattu vaan myös alusta loppuun
opiskelijoiden itsensä tekemä. Ainejärjestölehden
teossa yhtä tärkeää kuin lopputulos voivat olla
myös ne periaatteet, joiden mukaan lehteä tehdään.

Toinen vaihtoehto olisi sellainen lehdenteko, jossa
opiskelijat nimenomaan harjoittelevat tieteellisistä

“Vinkkejä Antin kehit- tämiseen voi muista ainejärjestölehdistä toki etsiä.”

lähtökohdista ponnistavaa tekstien tuottamista ja
julkaisua, kuten esimerkiksi Policyssa. Tällöin leh-
dentekoon liittyisi myös mahdollisia ammatillisia ja
työelämään liittyviä välineellisiä tarkoituksia. Täl-
lainen asetelma saattaisi kuitenkin karsia pois paljon
innokkaita kirjoittajia, joilla ei tällaisia tavoitteita ole.

Vinkkejä Antin kehittämiseen voi muista aine-
järjestölehdistä toki etsiä. Haluaisimmeko Antin
olevan esimerkiksi vahvempi side hallituksen ja
sen ulkopuolisten iltakoululaisten välillä? Olisiko
puheenjohtajan toistuvilla puheenvuoroilla Antissa
paikkansa? Näitä kysymyksiä on hyvä aika ajoin
pitää esillä, kunhan muistaa, että tapoja tehdä aine-
järjestölehteä on yhtä monta kuin ainejärjestöjäkin.
Mitään oikea kaavaa tai mallia ei ole olemassa ja
vastauksia voi hakea lopulta vain lukijoilta itseltään.
Millaista Antia iltakoululaiset haluavat lukea? Olisiko
Antia mahdollista kehittää avaamalla keskus-
tua Antin tavoitteista, aiheista ja tyylistä kaikille
iltakoululaisille? Sopiva väyläkin tähän on jo olemassa,
Iltakoulun internetsivujen kauan odotettu keskus-
telfoorumiin avautui sopivasti tämän vuoden alussa.

Moderni tamperelainen politologi tietää, että
verkostoituminen ja itsensä informoiminen myös
oman elinpiirin ulkopuolisista asioista on tärkeää.
Walpoon ja Policyyn tutustuminen on hyvä tapa to-
teuttaa molempia, varsinkin jos entistä aktiivisempi
yhteys ainejärjestöjen välille saadaan rakennetuksi ja
säännöllinen lehtivaihto käyntiin. Siispä kehotankin
kaikkia iltakoululaisia pysymään toki uskollisena
omalle, mutta muistavan silti vilkuilla välillä vierai-
siin. Se virkistää ja auttaa pysymään kriittisenä.
Pieni varoituksen sana on kuitenkin paikoillaan:
Walpo 3/07 saattaa järkyttää herkkähermoisempia.
Eräs sen artikkeleista todistaa, että jotkut asiat eivät
koskaan muutu, ja turkulainen politologi on turku-
lainen vaikkei se olisi edes Turusta kotoisin. Käy
nimittäin ilmi, että Turussa haaveillaan vieläkin
siitä samasta vanhasta: entistä suuremmasta
Suur-Turusta ●

Kirjeitä Yh

TAYK

Yhdistystoiminnasta hyötyä ja huvia – Tapaus TAYK ry.

Kuka väittikään, ettei nykyajan opiskelijoilla ole aatteita? Ei tarvitse kuin pyörähtää pääatalon ovella jokavuotisten Aatemarkkinoiden ollessa käynnissä ja väite on todistettu vääräksi. Järjestöjä ja yhdistyksiä löytyy varmasti jokaiseen makuun. Järjestetään bileitä, organisoidaan opintomatkoja, valitaan poliittinen puolue, kansainvälistytään, toimitaan ainejärjestöissä... tarvitsee vain valita omansa. Yhdistystoimintaa kannattaa jokaisen, jossain opiskelujensa vaiheessa, kokeilla. Jo harjoittelupaikkaa hakiessa käy hyvin selväksi, että yhdistyskokemuksen lisääminen CV:hen nostaa pisteitä työnantajan silmissä, joissain työpaikkailmoituksissa yhdistyskokemusta pidetään jopa välttämättömänä. Jottei yhdistysaktiiveja leimattaisi täysin pinnallisiksi, niin ansioluettelomerkin lisäksi yhdistystoiminta tarjoaa myös muita jalompia anteja, kuten hyvän asian edistämistä, uusia tuttavuuksia, maailman parantamista elämäkokemusta, yms. Vaikka valinnan varaa yhdistyksissä onkin, jokaisen kansainvälisesti suuntautuneen politologin yleissivistykseen kuuluu tietää, millaisia omaa alaan liittyviä yhdistyksiä Tampereella toimii. Siispä, tiedätkö, mikä on TAYK ry?

TAYK ry on Tampereen YK-Yhdistys, joka on toiminut muutaman vuoden ajan. Jos lukee yhdistyksen sääntöjä, jaloimmaksi tavoitteeksi nousee YK:n periaatteiden ja päämäärien tunnetuksi tekeminen ja toteuttaminen erityisesti Tampereen seudulla. Epävirallisemmin sanottuna TAYK osallistuu mm. ohjelmaa järjestämällä erilaisiin tapahtumiin, kuten Mahdollisuuksien toriin, Pirkanmaan Sosiaalifoorumiin ja Ra-

sismin vastaiseen viikkoon, joko suuremmalla tai pienemmällä panostuksella. Suurimpana projektina on tällä hetkellä kansainvälisyyskasvatusprojekti, jonka aikana on suunniteltu YK:n vuosituhattavoitteisiin pohjautuva oppitunti lukioikäisille. Tänä keväänä ohjelmaan kuuluu oppitunnin pilotointi kouluissa, sekä ekskursiot mahdollisiin harjoittelupaikkoihin kiinnostuksen mukaan. Yhteistyötä tehdään myös Poliitiikan tutkimuksen laitoksen ja FinMUNin (Suomen malli-YK järjestö) kanssa. Tästä näkökulmasta TAYK vaikuttaa kieltämättä kansainvälisen politiikan opiskelijoiden sisäpiirin jutulta, mutta ihan näin asia ei ole. Jäseniä on muiltakin aloilta ja muista tamperelaisista korkeakouluista. Ja jottei toiminta muodostuisi liian asiapitoiseksi, TAYK järjestää myös vapaamuotoisempia illanistujaisia.

Yhdistyksenhan tekevät ihmiset, eli toimintaa järjestetään jäsenten innokkuuden ja mielenkiinnon kohteiden mukaan. Kuka nyt haluaisi kaiken opiskelutyön ohella päätyä puurtamaan pakkopullalta tuntuvia hommia? Pienessä yhdistyksessä onkin se etu, että pääsee oikeasti vaikuttamaan siihen, mitä tehdään ja milloin tehdään.

Jos siis haluat leppoisaa yhdistyskokemusta ja uusia kuvioita arkeen, tule kurkkaamaan mitä TAYK voisi sinulle tarjota. Sähköpostilistallemme pääset lähettämällä viestiä osoitteeseen santeri.ketola@uta.fi, muuten toiminnasta saat infoa allekirjoittaneelta iina.sahramaki@uta.fi.

Tervetuloa mukaan!

Jina Sahramäki

TAYK ry:n puheenjohtaja

Indistyksiltä

Hyppy

Harjoittelija on tulevaisuuden työntekijä

Moni opiskelija on huolissaan tulevaisuudestaan työntekijänä. Eikä suotta, sillä jo työpaikan hakeminen on hankalaa. Töitä hakiessa pitäisi olla alan kokemusta, mutta työelämätaidot eivät kartu kirjatenteillä. Siinäpä se ikuinen ongelma. Hallinto- ja yhteiskuntatieteellisillä aloilla opiskelujen ohella tehtävät oman alan osa-aikatyöt ovat silkka harvinaisuus. Siksi todellisuuteen pitäisi päästä tutustumaan työharjoittelussa.

Tampereen yliopisto tukee harjoittelua, vaikka laitostemme käytännöt harjoittelutukien suhteen ovatkin varsin monenkirjavia. Työnantajien puolella ei käytäntöjä eikä varsinkaan käytöstapoja taas ole laisinkaan. Suurimmat alamme työnantajat, valtio ja kunnat (työllistävät yhdessä 70% yhteiskunta-, valtio- ja hallintotieteilijöistä), ikävä kyllä näkevät harjoittelijan lähinnä ilmaisena työvoimana. Aivan liian monessailmoituksessalukee: ”Työnantaja ei osallistu harjoittelijan palkkauskustannuksiin.”

Jos edellisestä lauseesta ottaa sanan ”harjoittelija” pois, saadaan virke: Työnantaja ei osallistu palkkakustannuksiin. Kuka sellaisiin töihin haluaa? Totuus on, että valitettavan moni. Sillä näin toimivat erityisesti suositut työnantajat, jotka saisivat harjoittelijoita, vaikka näiden pitäisi itse maksaa siitä. EU ja Suomen suurlähetystöt eivät tällä hetkellä korvaa edes matkoja, asumisesta puhumattakaan, vaikka työpaikka sijaitsee ulkomailla!

Harjoittelu on oppimista ja vaatii ohjausta. Oikeaa työtä se on silti, työtä jonka tulisi vastata opiskelijan koulutusta. Harjoittelija ei ole myöskään halpa sijainen, vaikka moni meistä onkin innoissaan, kun saa kahvinkeittoa haastavampia tehtäviä. Jos opiskelija toimii sijaisena, tulisi palkkaa maksaa voimassa olevan työ- tai virkaehtosopimuksen mukaan.

Suomen valtiotieteitä opiskelevien liitto, SVOL, on aloittanut yhdessä monien muiden Akavalaisten opiskelijajärjestöjen kanssa kampanjan harjoittelijan aseman parantamiseksi. Järjestöt haluavat muistuttaa, että harjoittelija on tulevaisuuden työntekijä ja häntä pitäisi myös kohdella sen mukaisesti. Yhtä tärkeää on tiedon levittäminen niin opiskelijoiden kuin työnantajienkin suuntaan.

Pian aukeavat kampanjan sivut: www.harjoittelumanifesti.fi, joista löytyy tietoa harjoittelijan oikeuksista ja vinkkejä harjoittelupaikan hakutilanteeseen. Palkkasuosituksset löydät jo nyt Suomen valtiotieteilijöiden sivuilta www.sval.fi. Ihan kasvatusten taas saat tietoa osallistumalla Pirkanmaan yhteiskunta- ja hallintotieteiden opiskelijoiden, HYPPY ry:n, toimintaan. Järjestämme erilaisia tapahtumia seminaareista saunailtoihin ja ekskursioista kahvitteluihin. Tänä keväänä voit vierailla kanssamme Hämeenlinnassa. Ekskursio sisältää tutustumiset Hämeenlinnan kaupunkiin, lääninhallitukseen ja hallinto-oikeuteen.

Lopuksi vielä, manifestin suosikkisloganiani mukaillen, muista: jos palkkana on banaani, töihin tulee vain apina.

Milla Halme

Puheenjohtaja
Pirkanmaan yhteiskunta- ja hallintotieteiden opiskelijat, Hyppy ry

Lisäinformaatiota Hypyn toiminnasta löytyy osoitteesta www.uta.fi/jarjestot/hyppy

ИТАКОЩУ РУ